

man har gjort sig skyldig i – at spørgsmålet om aftale- og konfliktret var et nationalt anliggende – bliver lidt mere usynligt. Derfor har man nedsat et udvalg, og udenrigsministeren har jo meget klart sagt, at det udvalg ikke skal beskæftige sig med EU-anliggender, men med nationale løsninger. Det er svaret fra Det Konservative Folkeparti og Venstre.

Man kan selvfølgelig godt tilgive dem, ikke fordi de så villigt svigter løfter, de har givet den danske befolkning, og giver køb på dem, men fordi Det Konservative Folkeparti og Venstre vel i grunden aldrig har betragtet retten til at konflikte for at opnå overenskomster og den slags for at være et rigtigt kernepunkt, som de for alvor synes er vigtig, når det kommer til stykket. Så kan man sige, at den anden del af de partier, der har skrevet under på den store EU-aftale, Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre, nu er nået frem til, at vi skal bruge alle tænkelige metoder for at opnå et resultat. Der bliver ikke rigtig nævnt nogen metoder, som vi med sikkerhed kan sige ville føre til, at EF-Domstolen behøvede at rette sig efter det. Der er lidt usikker snak om, at man vil ændre udstationeringsdirektivet. Det udstationeringsdirektiv, som EF-Domstolen sådan set uden større vanskeligheder ændrede fra at være, hvad folk troede var et minimumsdirektiv, til at være maksimumsdirektiv. Det kan man gå ind og se på. Det interessante er, om man ved at ændre på det direktiv forventer at kunne komme i en retstilstand, hvor EF-Domstolen ikke også fortsat – af hensyn til det indre marked, der jo altid har ligget EF-Domstolen meget på sinde – bliver nødt til at gå ind og træffe afgørelser i forhold til, om en konflikt er gyldig eller ej.

Vi mangler endnu at få svaret på, hvordan en topmødeklæring, som skulle have denne retslige gyldighed, skulle se ud. Et eller andet sted kan man vel også sige, at vi også mangler at få en forklaring på, hvornår det lykkes at overbevise Venstre og Konservative om, at man skal foretage sig noget som helst. For hvis man troede, at den EU-aftale, man havde lavet, ikke havde juridisk gyldighed, hvad angår EU-retten, og måske heller ikke nogen stor gyldighed, hvad angår danske forhold, men dog var en politisk aftale, det måtte forventes de øvrige partier stod ved, kan det vel siges på den måde, at Venstres og Konservatives reaktion i dag ikke tyder på, at det her tages særligt alvorligt.

Kernen i det her er jo, at før der kom en dom i Vaxholmsagen, var det den danske regerings

klare forudsætning, at kollektive kampskridt og forhandling om at opnå overenskomst om løn- og arbejdsforhold ikke var omfattet af fællesskabsretten. Så besluttede EF-Domstolen, at det var omfattet af fællesskabsretten, og så ville den naturlige reaktion på det vel være, at det traktatmæssige grundlag for EU ikke svarede til det, vi troede vi havde tilsluttet os, og derfor måtte der ske forandringer i forhold til det. Det ville vel være en hæderlig reaktion, hvis det var sådan, at man mente det de utallige gange, man over for kritikere og modstandere af EU har påpeget, at det var fri fantasi, når vi havde den opfattelse, at der kunne ske indgreb i konfliktretten på baggrund af det indre marked, at man så sagde: Nu vil vi også vise, at vi har ret i, at det er fri fantasi.

Så indtil der er bedre forslag til, hvordan det her problem skal løses på en både juridisk og politisk sikker måde, vil Enhedslisten støtte Dansk Folkepartis forslag.

Men det er klart, at hvis Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF er i stand til at diske op med forslag, som efter vores opfattelse har nogen som helst sandsynlighed for også at give et juridisk holdbart resultat, vil vi overveje vores stilling til Dansk Folkepartis forslag. Det er jo ikke af princip eller af kærlighed, vi støtter forslaget, der kommer fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 16:39

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Det har været en spændende debat, synes jeg. Den har været spændende at lytte til, først og fremmest fordi langt hovedparten af talerne har været positive over for intentionerne. Det er godt at vide, at der trods alt i Folketinget er mange ordførere, som står vagt om det princip, som har været gældende siden septemberforligets indgåelse, nemlig det forhold, at vi lovgivningsmæssigt ikke blander os i arbejdsmarkedets forhold, men lader de to parter regulere den slags ting selv.

Det er et godt princip, som ikke bare har dannet udgangspunktet for den fredelige eksistens for de to parter vedkommende på arbejdsmarkedet, men som også har gjort, at det danske samfund er langt mere tilpasningsvenligt til en ny tid, til en globaliseret verden, er langt mere fleksibelt end det, man ser rundt omkring i en lang række andre europæiske lande, hvor strej-